

Hof van beroep Gent, arrest van 14 januari 2016

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Oud artikel 16, §2, sub 1° WBN – Gewichtige feiten – Vroeger schijnhuwelijk

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 16 § 2, 1° CNB (ancienne version) – Faits personnels graves – Mariage simulé antérieur

IN DE ZAAK VAN

K.

wonende te [...]

appellant

voor wie optreedt mr. Kempinaire Jan, advocaat met kantoor te 8500 Kortrijk, Koning Leopold I-straat 27

VERLEENT HET HOF HET VOLGENDE ARREST.

I. BEROEPEN VONNIS

Bij vonnis van 3 april 2014 in de zaak met AR nummer 13/[...]/A verklaart de zesde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, het negatieve advies van het openbaar ministerie van 3 april 2013 tegen de inwilliging van de door K. gedane nationaliteitsverklaring van 11 december 2012 gegrond. De rechtbank wijst het verhaal van K. tegen dit negatieve advies af als (tijdig, regelmatig en derhalve) ontvankelijk doch ongegrond.

De rechtbank veroordeelt K. tot de niet nader begrote gedingkosten.

II. HOGER BEROEP

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 29 april 2014 stelt K. tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in.

Met zijn hoger beroep beoogt K., wars van het negatieve advies van het openbaar ministerie, de inwilliging van de litigieuze nationaliteitsverklaring.

K. wil dat het hof, anders dan de eerste rechter, het negatieve advies van het openbaar ministerie van 3 april 2013 tegen de inwilliging van de door K. gedane nationaliteitsverklaring van 11 december 2012 ongegrond verklaart. K. ziet geen beletsel voor de inwilliging van zijn nationaliteitsverklaring.

2. Ter terechtzitting van 29 oktober 2015 beaamt K. dat onderhavige procedure in de zin van artikel 12*bis*, § 4 WBN zowel in eerste aanleg als thans in hoger beroep een eenzijdige

procedure betreft, waarbij het openbaar ministerie niet als partij en derhalve niet als geïntimeerde kan worden betrokken (terwijl K. de vernietiging van het beroepen vonnis van 27 maart 2014 nastreeft).

De procedure in de zin van artikel 12*bis*, § 4 WBN staat in eerste aanleg gelijk met een procedure op eenzijdig verzoekschrift in de zin van de artikelen 1025 e.v. Ger.W. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt, op verzoek van de belanghebbende binnen de bedoelde termijn van vijftien dagen bij aangetekende brief, het dossier over aan de rechtbank van eerste aanleg, die (na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen in raadkamer) op gemotiveerde wijze uitspraak doet over de gegrondheid van het negatieve advies van het openbaar ministerie in de zin van artikel 12*bis*, § 3 WBN. *In casu* heeft de rechtbank van eerste aanleg het openbaar ministerie verkeerdelijk als verweerder aangezien.

De procedure in de zin van artikel 12*bis*, § 4 WBN blijft unilateraal in hoger beroep, behalve indien, na de inwilliging van het verzoek van de belanghebbende door de rechtbank van eerste aanleg die zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie ongegrond verklaart, het openbaar ministerie zelf hoger beroep instelt tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. *In casu* gaat het evenwel om een hoger beroep van K. als belanghebbende, zodat de procedure unilateraal blijft.

In die optiek vernietigt het hof het beroepen vonnis van 3 april 2014 om (1) de zaak aan zich te trekken, (2) het openbaar ministerie als partij buiten de zaak te stellen en (3) de zaak vervolgens *ab ovo* te hernemen.

3. Het openbaar ministerie fungeert zodoende nog enkel als adviesverlenend orgaan.
4. Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.
5. De zaak is behandeld op de terechtzitting van 29 oktober 2015, waarna het hof het debat heeft gesloten.

Het openbaar ministerie, ter terechtzitting van 3 december 2015 verschenen in de persoon van substituut-procureur-generaal Carine ROOSEN, heeft schriftelijk advies verleend (tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis), waarop K. schriftelijk heeft gerepliceerd (tot inwilliging van het hoger beroep en zodoende tot hervorming van het beroepen vonnis).

Het hof heeft de zaak vervolgens op de terechtzitting van 7 januari 2016 in beraad genomen.

III. BEOORDELING

1. De zaak behelst (inz.) artikel 16, § 2, *sub* 1° WBN, zoals van toepassing vóór de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken (BS 21 januari 2013, *err. BS* 18 februari 2013). Een vóór de inwerkingtreding van deze wet (op 1 januari 2013) gedane nationaliteitsverklaring, zoals *in casu*, blijft onderworpen aan het oude recht.

Krachtens artikel 16, § 2, *sub* 1° WBN kan de vreemdeling die huwt met een Belg of wiens echtgenoot gedurende het huwelijk de Belgische nationaliteit verkrijgt, indien de echtgenoten gedurende ten minste drie jaar in België samen hebben verbleven en zolang zij in België samenleven, de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 WBN.

De vereiste samenleving speelt tot aan de rechterlijke beslissing (Cass. 10 februari 2000, *RW* 2000-01, 555).

2. K. heeft zodoende een nationaliteitsverklaring gedaan op 11 december 2012, waarop het openbaar ministerie negatief adviseerde op 3 april 2013 (art. 16, § 2, *sub* 1° WBN).

3. Het verhaal van K., gelet op het negatieve advies van het openbaar ministerie tegen de inwilliging van de gedane nationaliteitsverklaring, is tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk. Het verzoek tot overzending van het dossier aan de rechtbank van eerste aanleg dateert van 16 april 2013, dit is binnen vijftien dagen na de ontvangst door K. van het negatieve advies op 5 april 2013.

4. Het hof gaat dus verder ten gronde in op de litigieuze nationaliteitsverklaring van 11 december 2012 (art. 16, § 2, *sub* 1° WBN), waarop het openbaar ministerie negatief adviseerde (art. 12bis, § 3 WBN).

5. K. beroept zich op zijn huwelijk van [...] 2006 met N., die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij tot op heden in België zou samenwonen. In die optiek zou hij voldoen aan artikel 16, § 2, *sub* 1° WBN. K. vervolgt dat hij met zijn actuele echtgenote sinds het najaar van 2000 samenwoont en een gezin heeft gesticht met drie gemeenschappelijke kinderen. Beide echtgenoten zouden sinds jaar en dag werken en hoop hebben op een definitieve tewerkstelling dan wel een vaste benoeming. K. wijst bovendien op zijn blanco strafregister.

Het openbaar ministerie beroept zich op een gewichtig feit, eigen aan de persoon in de zin van artikel 12bis, § 2 WBN. Dit feit behelst het eerdere schijnhuwelijk van K. met L. Op basis van dit huwelijk van [...] 1996 trachtte K. in België een verblijfsrecht te verwerven. Bij vonnis van 16 november 2000 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk dit huwelijk nietig. Bij arrest van 16 juni 2005 bevestigde deze (anders samengestelde) kamer van het hof deze beslissing. Intussen werd het verblijf van K. in België geregulariseerd, derwijze dat hij tot op heden een onbeperkt verblijfsrecht geniet (met een ID voor vreemdelingen).

6. De wetgever geeft geen definitie van de in voormeld artikel 12bis, § 2 WBN bedoelde ‘gewichtige feiten, eigen aan de persoon’.

De omzendbrieven van respectievelijk 6 augustus 1984 (*BS* 14 augustus 1984), 8 november 1991 (*BS* 7 december 1991) en 20 juli 2000 (*BS* 27 juli 2000) bieden wel verduidelijking.

De omzendbrief van 20 juli 2000 verduidelijkt meer precies:

“Het begrip ‘beletsel wegens gewichtige feiten, eigen aan de persoon’ werd reeds eerder uitgelegd in twee ministeriële omzendbrieven (Omszendbrief van 6 augustus 1984 betreffende het Wetboek van de Belgische nationaliteit, BS 14 augustus 1984 en Omszendbrief van 8 november 1991 betreffende de wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, BS 7 december 1991).

Ik acht het evenwel nuttig eraan te herinneren dat niet iedere strafrechtelijke veroordeling een beletsel wegens gewichtige feiten eigen aan de persoon vormt. Zo kunnen de anciënniteit van de veroordeling, de mindere ernst of de eventueel verschoonbare aard van de gepleegde inbreuk -naar gelang de omstandigheden- inhouden dat een veroordeling niet constitutief is voor gewichtige feiten eigen aan de persoon. Omgekeerd, kan dit beletsel bestaan zonder enige strafrechtelijke veroordeling, bijvoorbeeld de omstandigheid dat tegen belanghebbende een besluit van uitzetting of een maatregel tot terugwijzing uit het Belgisch grondgebied is genomen. Het kan bijvoorbeeld ook gaan om feiten van zware delinquentie die al dan niet worden gestraft, om inbreuken op de veiligheid van de Staat, terroristische activiteiten, spionage of uitgesproken weigering om de Belgische wetten na te leven. Zo kan ook een in het buitenland uitgesproken veroordeling in aanmerking worden genomen.

Het behoort toe aan de procureur des Konings om de gewichtige feiten, eigen aan de persoon die een beletsel vormen voor de verkrijging van de Belgische nationaliteit in zijn negatief advies te preciseren.”

7. De bedoelde ‘gewichtige feiten, eigen aan de persoon’ kunnen, samengevat, worden begrepen als “een gedrag van de betreffende persoon van aard nadelige of gevaarlijke gevolgen voor de gemeenschap teweeg te brengen, handelingen waardoor de kandidaat-Belg blijk heeft gegeven van zijn misprijzen voor de wettelijke of reglementaire normen die de organisatie van het gemeenschapsleven beheersen of van zijn ongeschiktheid zich aan de normen te onderwerpen” (E. Sluys, “Het gerechtelijk toezicht op de nationaliteitskeuze”, *TPR* 1991, 1104-1105, nr. 35; P. Wautelet e.a., “Overzicht van rechtspraak (1998-2006): internationaal privaatrecht en nationaliteitsrecht (1998-2006)”, *TPR* 2006, 1378-1383, nrs. 12-16).

8. In de omzendbrief van 25 mei 2007 (*BS* 4 juni 2007) herhaalde de toenmalige minister van Justitie de inhoud van de eerdere omzendbrieven en wees ze erop dat het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling geen voorwaarde is om te spreken van ‘gewichtige feiten, eigen aan de persoon’. Bij een strafrechtelijke veroordeling spelen de anciënniteit ervan, de mindere ernst van de feiten of de verschoonbare aard van de gepleegde feiten, naargelang de omstandigheden, een rol bij de beoordeling. Ze wees er nogmaals op dat het sedert de wetswijziging van 2000 niet meer toegelaten is om de Belgische nationaliteit te weigeren wegens het ontbreken van integratiewil.

9. Zoals reeds aangegeven, (1) beroept het openbaar ministerie zich op een gewichtig feit, eigen aan de persoon in de zin van artikel 12*bis*, § 2 WBN en (2) behelst dit feit het bij definitieve rechterlijke beslissingen nietig verklaarde schijnhuwelijk van 3 oktober 1996.

Met de eerste rechter is het hof van oordeel dat K., die eertijds sporadisch in België verbleef en in die context via zijn broer, die een Belgische onderdane onder druk zette, (met deze onderdane) een schijnhuwelijk sloot (zonder er ooit officieel mee te hebben samengewoond), het Belgische asielbeleid op manifeeste wijze heeft ontkracht. Dit gewichtige feit, eigen aan de persoon van K., belet diens verkrijging van de Belgische nationaliteit. Dat K. daarbij geen strafrechtelijke veroordeling opliep, verschoont hem niet.

K. poogt ten onrechte de duidelijke en definitieve rechterlijke uitspraken van 16 november 2000 in eerste aanleg en 16 juni 2005 in hoger beroep te minimaliseren en ontkrachten.

Het *in casu* door het openbaar ministerie bedoelde en (ondanks het verweer van K.) afdoende aangetoonde ‘gewichtige feit, eigen aan de persoon’ leert dat K. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht.

K. die (1) eerst middels een schijnhuwelijk vergeefs op frauduleuze wijze een illegaal verblijf tot een legaal verblijf wilde vermaken en (2) vervolgens (na regularisatie omwille van de langdurige herzieningsprocedure) zichzelf recht heeft gedaan door een nieuw huwelijk te sluiten met een Belgische onderdane om op grond van dit tweede huwelijk de Belgische nationaliteit (trachten) te verwerven, miskent een elementair respect voor (de regelgeving in) de Belgische samenleving.

Dat K. (1) met zijn actuele echtgenote sinds het najaar van 2000 samenwoont en een gezin heeft gesticht met drie gemeenschappelijke kinderen, terwijl (2) beide echtgenoten sinds jaar en dag zouden werken en hoop hebben op een definitieve tewerkstelling dan wel een vaste benoeming, is verdienstelijk. Een en ander kan echter bezwaarlijk voormelde fraude verhelpen.

10. Het negatieve advies van het openbaar ministerie van 3 april 2013 tegen de inwilliging van de door K. gedane nationaliteitsverklaring van 11 december 2012 is gegrond.

Het verhaal van K. tegen dit negatieve advies is ongegrond.

IV. GEDINGKOSTEN

K. dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten van beide aanleggen (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

vernietigt het beroepen vonnis van 3 april 2014,

trekt de zaak aan zich en stelt het openbaar ministerie als partij buiten de zaak, zodat het enkel nog als adviesverlenend orgaan fungeert,

herneemt de zaak *ab ovo*,

verklaart het negatieve advies van het openbaar ministerie van 3 april 2013 tegen de inwilliging van de door K. (geboren op [...] te Marokko en meer precies te Douar Fassir, van Marokkaanse nationaliteit en thans wonende in België te [...] gedane nationaliteitsverklaring van 11 december 2012 gegrond,

